

Chủ đề: TRUY CẦU SỰ THẬT

I. Đọc hiểu văn bản văn học và viết đoạn văn nghị luận văn học (5,0 điểm)

(Lược một đoạn: Ngô Đàm mua được một cái đầu lâu trang trí. Khi Chung đến chơi, anh trông rất sợ hãi. Anh đã kể cho Đàm nghe việc bạn ở cùng nhà anh là Thao có lấy ở nhà thương về một cái đầu lâu của tử tù, “trông còn mới, trắng hơn cái này nhiều, mà xương chưa được khô lắm”. Kể từ đó, đêm đến, ba người ở chung trong căn nhà đó là Thao, Lịch, chung hễ tắt đèn là lại cứ nghe “tiếng ken két như hai hàm răng nghiền vào nhau”, tắt đèn thì lại thôi. Đáng sợ hơn là khi họ “trông sang bàn giấy thì cái đầu lâu đang lắc lư như thừng phồng nhựa của trẻ con chơi!”. Chung đã mời Ngô Đàm sang nhà mình để cùng chứng kiến hiện tượng lạ.)

Rồi Đàm đi khắp gian nhà, cúi nhìn các chân tường một cách cẩn thận như người đi tìm một vật quý đánh rơi. Anh lại nhờ Lịch cầm đèn ở phòng bên sang, còn tự anh cũng cầm cây đèn bên cạnh cái đầu lâu, và bảo dẫn đi xem chung quanh nhà. Bên ngoài tối như mực. Trên trời mây ám không có một ánh sao nào. Ngoài một hàng dóc rào mau, xa xa thấy một đám sáng chiếu lên: Đó là thành phố Hà Nội. Sau một cuộc tìm xét rất kỹ càng, nhưng rất vô ích, Đàm dạo mạo như một nhà trinh thám, bước vào trong nhà rồi xoa hai tay vào với nhau. Thốt nhiên, như sự nghĩ ra điều gì, anh nói:

– Tôi khờ quá, không đem cái đèn bấm ở nhà tôi lại.

Thao nói:

– Hay để tôi lên phố mượn?

– Anh chắc có mượn được không. Thôi để tôi về nhà lấy vậy. Phiền thực, nhưng thế chắc chắn hơn.

Lúc Đàm trở lại thì đã gần mười một giờ, anh đi nửa đường thì xe đạp nổ bánh. Chúng tôi để sẵn diêm với đèn gần tầm tay. Cái đèn bấm Đàm trao cho Chung, còn anh ta thì ngồi ở một cái ghế thấp bên cạnh cửa sang phòng anh Lịch. Trước khi tắt đèn, Đàm dặn chúng tôi không ai được làm gì, nếu không có lời anh ấy bảo.

Đèn tắt. Bóng tối dày đặc trong nhà. Tôi đưa tay lên tận mắt cũng không trông thấy. Thao với Lịch nằm sát vách, còn Chung và tôi thì ngồi ở mép giường. Không ai nói qua một lời. Tôi nghe hơi thở của Chung thì biết anh ta hồi hộp lắm.

Cái lo ngại dần dần ám đến. Mà sự yên lặng ở gian phòng có nhiều người này lại càng có vẻ khác thường. Chúng tôi cùng hết sức lắng tai, tiếng đồng hồ đeo ở tay anh Lịch nghe rõ mồn một. Tôi đếm tiếng tích tắc để biết thời giờ, nhưng mãi cũng sinh chán, và trong lòng lúc ấy thấy nôn nao một cách lạ. Tâm linh hình như bị kích thích và hình như báo cho tôi biết trước có một điều ghê gớm sắp xảy ra...

Có lẽ chúng tôi ngồi đó đã ngót một giờ, có lẽ lâu hơn nữa; mà tịnh không thấy một tiếng động nào hết. Hai anh Thao và Lịch chùng như đã ngủ, tôi đưa tay định xem họ còn thức không thì bỗng Chung nắm chặt lấy cánh tay tôi, nói khẽ quá đến nỗi tôi phải đoán ra chứ không nghe rõ: “Im! Nghe!”.

Tôi chú ý nghe thì quả nhiên thấy có tiếng ken két nghiền răng thực. Lúc ấy tôi mới hiểu cái khiếp sợ của Chung. Lúc ấy tôi mới thấy rõ ràng cái ghê rợn của người gặp ma quái. Tay Chung vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi, nhưng hơi run run. Còn tôi thì cứ muốn quát to lên, quát rất lớn để phá tan cái yên lặng ghê gớm lúc đó.

Thấy hơi nóng ở sau gáy, tôi biết hai anh Thao và Lịch đã ngồi dậy. Tôi tráo mắt nhìn bóng tối đen đặc và mỗi lúc tưởng thấy hình thù dị thường hiện lên.

Tiếng nghiền răng càng lâu càng rõ thêm. Thình thoảng ngừng lại một giây rồi lại nghiền nữa. Đàm ngồi trên chiếc ghế gần đó có lẽ cũng sinh nát đảm: chúng tôi không trông thấy anh, mà đợi mãi cũng không thấy anh bảo sao.

Hốt nhiên, từ phía đầu lâu, một tiếng quái gở gào lên trong những tiếng cười nghe sờn tóc gáy. Mọi người đều vùng dậy, tôi không đợi anh Đàm nữa, vớ lấy diêm đánh, mà Chung cũng bật đèn bấm lên.

Cái đầu lâu lắc lư như điên cuồng, và ngay cạnh đấy, một vật đen ngòm đang giãy giụa. Mắt chúng tôi khi đã đỡ chói thì nhận ra đó là một con mèo đen bị giữ trong tay Đàm.

Đàm lúc ấy, tay thì giữ mèo trên bàn, nhưng người thì ở dưới gầm bàn. Anh cả cười lách chui ra, vừa gặp lúc chúng tôi ở cả lại. Con mèo giương mắt kính hãi nhìn chúng tôi. Một con mèo to, đen, mà gầy, lông mọc xò xạc không đều và không mượt.

“Đấy (lời Đàm nói) cái quái dị mấy hôm chỉ là ở con vật [...] này mà ra cả. Các anh nên nhớ rằng cái đầu lâu vô tri giác kia còn mới, mới lược xong, vẫn còn hơi thịt... Từ lúc anh Chung mới kể chuyện, tôi đã ngờ thế... Đến lúc xem lại cái đầu lâu với cái cửa sổ không có cánh này, thì tôi đã hơi chắc. Mà bây giờ thì đã nắm được, hì! Đã nắm được “điều huyền bí” ở trong tay”.

Sự lo sợ của chúng tôi bấy giờ lại đổi ra sự kinh ngạc. Vì có ngờ đâu câu chuyện kì quái ấy chỉ gây nên bởi một con mèo.

(Trích *Cái đầu lâu*, Thế Lữ)

Câu 1. (3,0 điểm)

- Cuộc điều tra diễn ra trong không gian nào? (0,5 điểm)
- Chi tiết “*Đàm lúc ấy, tay thì giữ mèo trên bàn, nhưng người thì ở dưới gầm bàn*” có vai trò như thế nào đối với cốt truyện? (0,75 điểm)
- Chuyển một lời dẫn gián tiếp trong văn bản trên thành lời dẫn trực tiếp. (0,75 điểm)
- Theo em, trong những điều kiện chủ quan đã giúp nhân vật Đàm phát hiện ra nguyên nhân gây nên hiện tượng lạ, đâu là phẩm chất cần thiết nhất cho con người trong cuộc sống? Vì sao? (1,0 điểm)

Câu 2. (2,0 điểm)

Viết đoạn văn (khoảng 200 chữ) phân tích nội dung chủ đề hoặc đặc sắc nghệ thuật của truyện *Cái đầu lâu* (Thế Lữ).

II. Đọc hiểu văn bản nghị luận và viết bài văn nghị luận xã hội (5,0 điểm)

Những khi gặp tình huống khó khăn, thay vì vòng vo, nếu bạn luôn trung thực, mọi người sẽ ghi nhận điều đó và nhớ đến bạn như một người đáng tin cậy. Họ sẽ dễ tin tưởng vào những gì bạn nói, dễ tìm đến bạn những lúc họ có câu chuyện cần chia sẻ. Vì họ biết bạn sẽ luôn cho họ những ý kiến trung thực và khách quan, chứ không chỉ đơn thuần đồng tình cho qua chuyện.

[...]

Hãy lại nhớ lại xem lần cuối cùng mà bạn nói dối là khi nào? Bạn cảm thấy ra sao khi đối diện với người đó? Bạn cảm thấy hơi lo sợ có phải không? Bạn mong rằng việc bạn nói dối sẽ không bị người khác phát hiện ra và cảm thấy nhột nhạo trong lòng vì việc này? Nếu bạn chân thật bạn sẽ không gặp phải tình trạng này và cũng không đưa mình vào những tình huống éo le có thể gây ra hậu quả kinh khủng khi việc nói dối bị bại lộ. Hãy chân thật và nói thật thì nỗi sợ hãi cũng sẽ không còn đeo bám bạn.

Sự khác biệt giữa bạn thường và bạn thân là gì? Bạn thường sẽ chỉ nói những lời xã giao, còn bạn thân thì luôn nói thật. Cũng chính vì lẽ “cạ cứng” luôn nói với bạn những lời “phũ mà thật”, nên bạn mới yêu quý họ đúng không? Bạn sẽ thu hút những người tương tự với mình, vì thế nếu muốn có những mối quan hệ trung thực, bản thân bạn cần trung thực trước đã.

(Trích *Nói thật còn mang đến rất nhiều lợi ích*, Linh Miêu)

Câu 1. (1,0 điểm) Hãy phân tích tác dụng của dẫn chứng đối với luận điểm trong văn bản trên.

Câu 2. (4,0 điểm)

Văn bản trong phần II đã nêu quan điểm: “*Cũng chính vì lẽ “cạ cứng” luôn nói với bạn những lời “phũ mà thật”, nên bạn mới yêu quý họ đúng không?*”.

Từ văn bản trên và những suy nghĩ riêng, em hãy viết bài văn nêu suy nghĩ của mình về ý kiến trên.